

[Baunsgaard.]

folketinget ensidig for enkelte erhvervsgrupper med meget stærk overvægt af medlemmer bosat i hovedstadsområdet, og da er efter min opfattelse den påståede mening med folkestyret borte. Afstanden mellem de politiske repræsentanter og befolkningen bliver større, og demokratiets bærekraft svækkes. Måske vil nogle mene, at jeg har overdrevet vanskelighederne. Selv mener jeg ikke, det er tilfældet, tværtimod.

Regeringen og folketinget har vel et fælles ansvar for tilstanden, men jeg må sige, at jeg har ikke så forfærdelig let ved at se, at regeringen virkelig i sin tilrettelæggelse af lovgivningsarbejdet forstår alvoren i dette problem. Måske er man ikke enig i, at det er en gal udvikling. Regeringen og folketinget skal blot gøre sig klart, at ændrer man ikke ved denne tilstand, vil det i stigende grad blive et egentligt erhverv at være aktiv deltager i politik. Det er ikke en ordening, der tiltaler mig, og jeg tror ikke, demokratiet i længden kan holde til det.

Jeg vil gerne i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde også her i dag om et andet område, hvor man skal være på vagt over for folketingets arbejdsform, sige et par ord. Det ærede medlem sagde det på den måde, at folketinget efterhånden var et sted, hvor man talte og ikke forhandlede. Jeg er ikke enig i den generelle form, hvorunder det ærede medlem fremførte denne betragtning, men jeg vil da gerne sige, at det også er min fornemmelse, at der er en stigende tendens til, at vi herinde i erhvervsspørgsmål kun tager til efterretning, hvad parterne har kunnet forhandle sig til rette om. Jeg er ikke uenig med det ærede medlem hr. Poul Møller i, at folketinget herved i for ringe grad underkaster disse spørgsmål en virkelig tilbundsående sagsbehandling. Det, der i sin tid var folkestyrets mening med samarbejde mellem erhvervsorganisationer og folketing, var, at organisationerne orienterede folketinget, hvorefter folketinget traf den endelige afgørelse. Jeg kan ikke være helt uenig i, at det har udviklet sig til, at organisationerne på mange måder træffer afgørelser, som folketinget tager til efterretning. Udtalelserne om, at det er folke-

tinget, der har den endelige afgørelse, som vi gensidig stiver hinanden af med, klinger lidt hult. Det gør de vel også efter dette forårs begivenheder på arbejdsmarkedet, men jeg indrømmer, at der, både hvad transportstrejken og landbruget angår, forelå situationer, hvor det hastede, eller hvor sagen var kørt så hårdt op, at de veje, vi har fulgt i de pågældende situationer, var nødvendige.

Så langt kan jeg være enig med det ærede medlem hr. Poul Møller, men jeg kan ikke være enig med det ærede medlem i de ofte fremsatte, fra hans side ofte gentagne påstande om, at regeringen og regeringspartierne ikke forhandler med oppositionen. Det ærede medlem nævner boligloven, og det er da rigtigt, at der var en afgørende forskel på den indstilling, som oppositionen og regeringspartierne mødte med, men man kan ikke som kriterium for forhandling alene sige, at det er spørgsmålet om at give indrømmelser til synspunkter, man er afgørende uenig i. Jeg vil dog fremhæve, at vi netop i spørgsmålet om boligloven viste forhandlingsvilje. Det radikale venstre gjorde på forhånd opmærksom på, at vi var interesseret i en nærmere drøftelse af en bedre placering af parcelhusbyggeriet. Det lykkedes ved forhandlinger, også ved god indsats fra de repræsentanter i boligudvalget, som oppositionen havde sat ind, at nå en forbedring her.

Med hensyn til skattelovene, som det ærede medlem også drog frem, vil jeg gøre opmærksom på, at det ærede medlem ikke mindst selv på forhånd understregede, at der var en skævhed i den fordeling af skattelettelser, regeringen havde foreslået, som var til ugunst for familier med børn. Jeg gav udtryk for det samme, og vi forhandlede os dog frem til en bedring af dette, således at også det ærede medlem gav udtryk for, at man her havde nået noget, der var betydelig bedre end det forelagte. Men at man ikke har villet give indrømmelser til de opsparingstanker, det ærede medlem og hans parti har fremsat, er ikke udtryk for manglende forhandlingsvilje, og det er det heller ikke, når regeringen og regeringspartierne på forhånd har givet udtryk for, at de tanker, som det ærede medlem jo før har fremsat, efter vor formening ikke frem-